

hvad Størstedelen af de kommunale Myndigheder, hvis Erklæring som nævnt af Indenrigsministeriet i 1900 blev indhentet, ogsaa have udtalt sig imod. — Uagtet Loven ifølge Titelen gælder „værdige trængende uden for Fattigvæsenet“, vil dog ifølge dens Indhold Personer, der i det almindelige Omdømme anses uværdige, f. Eks. Drankere og Skøger, ikke kunne udelukkes, naar det ikke er deres uordentlige Levned, der er Aarsagen til Trangen. Dette er efter Flertallets Opfattelse en Fejl ved Lovens Indhold, der bør rettes. — Overensstemmende med disse Bemærkninger stiller Flertallet Ændringsforslagene Nr 1 og 2.

Flertallet billiger Tanken i § 2 om, at visse Indtægter lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af paagældendes Trang og tiltræder Lorforslagets Bestemmelse angaaende privat Understøttelse, medens man med Hensyn til Livrente, Legat, Pension eller lignende formener, at Bestemmelsen kun bør være fakultativ, og derhos ikke omfatte mere end tilsammen en Værdi af 100 Kr. aarlig (altsaa ikke desforuden det til Bolig fornødne Husrum), idet Flertallet finder det betænkeligt at gaa videre, saavel fordi der ikke i alle Tilfælde over for de Personer, der kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse, vil være tilstrækkelig Grund til at tilstaa højere Understøttelse end efter de gældende Regler som tillige af Hensyn til den formentlig ikke uvæsentlige Udgiftsforøgelse, Lovforslagets Bestemmelse maa antages at ville medføre for nogle Kommuner. — Ændringsforslaget under Nr. 3 stilles derfor:

Bestemmelsen i § 4 om, at den gældende Lovs Titel „Lov om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet“ ændres til „Lov om Alderdomsunderstøttelse“, kan Flertallet ikke tiltræde, da førstnævnte Titel, navnlig naar Flertallets Forslag om at udelukke Personer, der føre et Levned, som i det almindelige Omdømme vækker Forargelse, vedtages, vil komme i bedre Overensstemmelse med Indholdet end nu, og man vilde anse det uheldigt,

at en Titelforandring som den foreslaaede skulde kunne paaberaabes som Støtte for den Opfattelse, at Loven ogsaa omfatter Personer, der ikke kunne anses som værdige trængende. Den gældende Lovs Titel foreslaas derfor bibeholdt (Ændringsforslag Nr. 4).

Ifølge den gældende Lov haves ingen Ret for Kommunen til Erstatning hos den paagældende eller i hans Dødsbo, men Flertallet finder, at Kommunen i alle Tilfælde, hvor Understøttelsen er tilstaaet i Henhold til urigtige Oplysninger, som af Andrageren ere meddelte den kommunale Myndighed om hans Indtægter eller Formue, bør kunne fordre Beløbet refunderet af den paagældende eller i hans Dødsbo, og foreslaar en Bestemmelse herom (Ændringsforslag Nr. 5).

I Henhold til det saaledes anførte stilles følgende

Ændringsforslag:

Af Flertallet (*Ahlefeldt, Borup, Hage, Hansen-Solevad, Johnsen og Koch*):

Til § 1.

1) 2den—9de Linie affattes saaledes: „c) at han i de sidste 10 Aar, før Begæring om Alderdomsunderstøttelse fremsættes, har haft fast Ophold her i Landet og i Løbet af samme Tidsrum ikke har modtaget Fattighjælp eller er funden skyldig i Løsgængerier eller Betleri, eller vitterlig ført et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse (bevislig Drikkældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende).

Det anførte Tidsrum, i hvilket paagældende skal have haft fast Ophold her i Landet, er den kommunale Myndighed dog, for saa vidt angaar Personer, der ere hjemvendte fra Udlandet, berettiget til at forkorte, naar Omstændighederne særlig tale derfor. For en Enkes eller fraskilt eller frasepareret Hustrus Vedkommende kan det ommeldte Tidsrum i Henseende til Virkningen af den Ægtefællen ydede Fattighjælp ligeledes forkortes naar de kommunale Myndigheder i Opholds- og Forsørgelseskommunen ere enige herom. Lige med en fraskilt eller frasepareret Hustru regnes med Hensyn til Adgang til Alderdomsunderstøt-